

บทบรรณาธิการ

คำถ้าม ประกาศเรื่องการประมูลที่ดินพร้อมทาวน์เฮาส์ มีเงื่อนไขระบุว่า จะนำเสนองบประมาณราคากลางสูงสุดต่อคณะกรรมการบริษัทเพื่อพิจารณาอนุมัติการขาย ผู้ได้รับอนุมัติการขายจะต้องชำระเงินมัดจำเพิ่มพร้อมทั้งต้องทำหนังสือสัญญาจะซื้อจะขายภายใน ๑๕ วัน นับจากวันแจ้งผลการอนุมัติ ดังนี้ ผู้จัดประมูลจะต้องถูกผูกพันขายทรัพย์ที่ประมูลให้แก่ผู้ชนะการประมูล หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาภัยการวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกាដี ๑๙๒๐๔/๒๕๕๖ ประกาศของจำเลยที่จัดประมูลขายที่ดินพร้อมทาวน์เฮาส์ โดยเชิญผู้สนใจเข้าร่วมประมูลมีรายละเอียดทรัพย์สินที่ประมูลและมีหลักเกณฑ์เงื่อนไขการประมูลว่าจำเลยจะนำเสนอราคาประมูลสูงสุดต่อคณะกรรมการบริษัทจำเลยพิจารณาอนุมัติการขาย ผู้ได้รับอนุมัติการขายแล้วจะต้องชำระเงินมัดจำเพิ่มอีกร้อยละ ๓๐ ของราคากลางสูงสุดต่อคณะกรรมการบริษัทจำเลยที่จัดประมูลภายใน ๑๕ วันนับจากวันแจ้งผลการอนุมัติ จึงเป็นเรื่องที่จำเลยได้เชิญให้บุคคลทำคำเสนอโดยการเสนอประมูลราคาไว้ให้แก่จำเลยซึ่งจำเลยจะต้องนำราคาที่โจทก์เสนอประมูลไว้เข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการของจำเลยเพื่ออนุมัติการขาย ลักษณะเช่นนี้จึงเป็นคำเสนอโดยมีเงื่อนไขในการขายที่จะต้องมีคณะกรรมการพิจารณาอนุมัติการขายอีกชั้นหนึ่งแล้วจึงแจ้งผลการอนุมัติขาย การแจ้งผลการอนุมัติขายนี้ก็เป็นคำสอนของซึ่งเป็นไปตามเงื่อนไขการประมูลเมื่อคำเสนอและคำสอนของตรงกันแล้วจึงก่อให้เกิดการทำสัญญาที่จะต้องทำหนังสือจะซื้อจะขายภายในกำหนด ๑๕ วัน โจทก์เข้าร่วมประมูลทรัพย์พิพาทและวางแผนเงินประกันการยื่นซองประกวดราคาจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท เป็นคำเสนอไปยังจำเลยผู้สนใจและจำเลยผู้สนใจบอกปัดไปยังโจทก์ผู้เสนอแล้วโดยจำเลยมิได้สนองรับ คำเสนอของโจทก์เป็นอันสิ้นความผูกพันตาม ป.พ.พ. มาตรา ๓๔๗ จำเลยไม่ถูกผูกพันให้ขายทรัพย์พิพาทแก่โจทก์ อีกทั้งยังมีข้อตกลงอีกว่าจะต้องมีการทำสัญญาจะซื้อจะขายกันภายหลังที่มีการสนองรับ จึงเป็นการตกลงกันว่าสัญญาอันมุ่งจะทำนั้นจะต้องทำเป็นหนังสือเมื่อกรณีเป็นที่ส่งสัญญาไว้ยังมิได้มีการทำสัญญาต่อกันจนกว่าจะได้ทำขึ้นเป็นหนังสือตาม ป.พ.พ. มาตรา ๓๖๖ วรรคสอง เมื่อจำเลยจะออกใบรับเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาทระบุว่าเป็นเงินมัดจำหรือเงินประกันค่าขาย

ทรัพย์สินก็ไม่ทำให้เงินนั้นเป็นเงินมัดจำและไม่ผูกพันจำเลยให้ต้องขายทรัพย์พิพาทแก่โจทก์

คำถาม เจตนายกที่ดินให้แต่จดทะเบียนนิติกรรมเป็นการขาย นิติกรรมสำหรับการให้ จะมีผลบังคับตามกฎหมายหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกាដี ๖๗๔๙/๒๕๕๒ ท. มีเจตนายกที่ดินให้แก่จำเลยแต่จดทะเบียนนิติกรรมเป็นการขาย ถือได้ว่าการจดทะเบียนนิติกรรมขายที่ดินเป็นการจำหน่ายนิติกรรมให้ นิติกรรมขายที่ดินย่อมเป็นการแสดงเจตนาด้วยสมรู้กันระหว่างคู่กรณีย่อมเป็นโมฆะตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๔ วรรคหนึ่ง ส่วนนิติกรรมให้ต้องบังคับบทบัญญัติของกฎหมายที่ถูกกำหนดตามมาตรา ๑๕๔ วรรคสอง การที่ ท. จดทะเบียนนิติกรรมขายมีวัตถุประสงค์ในการโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินคือที่ดิน เช่นเดียวกับนิติกรรมให้ต่างกันเพียงว่ามีค่าตอบแทนแก่กันหรือไม่เท่านั้น ย่อมถือได้ว่าการจดทะเบียนขายดังกล่าวเป็นการทำหนังสือและจดทะเบียนสำหรับการให้ที่ถูกกำหนดด้วยโดยอนุโลมนิติกรรมการให้ที่ดินระหว่าง ท. และจำเลย จึงไม่เป็นโมฆะและมีผลบังคับตามมาตรา ๑๕๔ วรรคสอง

คำถาม ก่อสร้างกำแพงรุกล้ำที่ดินของผู้อื่นโดยสุจริต จะต้องรื้อถอนตามป.พ.พ. มาตรา ๑๓๑ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกាដี ๖๗๔๙/๒๕๕๒ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกាដี ๖๐๓๖/๒๕๕๘ จำเลยฎีกาว่ากำแพงซึ่งจำเลยก่อสร้างเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรือนโดยเป็นผนังอาคารบ้านพักคนงาน ปรากฏตามภาพถ่ายหมาย ล.๑๐ จึงเป็นโรงเรือนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๑ วรรคแรก นั้น

เห็นว่า ตามภาพถ่ายหมาย ล.๑๐ เสากำแพงพิพาทแยกต่างหากจากเสาโรงเรือน ตามลักษณะของกำแพงและโรงเรือนในภาพเห็นได้ว่ากำแพงและโรงเรือนสร้างคละครั้งกันกำแพงพิพาทจึงไม่ใช่ส่วนหนึ่งของโรงเรือนอันจะถือเป็นโรงเรือนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๑ วรรคแรกนั้น จำเลยจะอ้างว่าก่อสร้างโดยสุจริตไม่ต้องรื้อถอนตามบทกฎหมายดังกล่าวหาได้ไม่

คำถาม การกระทำที่ไม่ใช่เป็นการกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความอันฝาดีนต่อความจริงตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๒๓ จะเป็นการละเมิดตามมาตรา ๔๒๐ ได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกាដี ๘๙/๒๕๕๗ การกล่าวหาหรือไข่ข่าวแพร่ulatoryตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๓ ต้องเป็นการกล่าวหาหรือไข่ข่าวแพร่ulatory

ซึ่งข้อความอันฝ่าฝืนต่อความจริง แต่คำกล่าวของจำเลยที่ ๑ ที่ “พวกมันมีเหี้ย ณ ตัว” หรือ “มันเป็นสามัญ” นั้น แม้จะเป็นการกล่าวกระหบถึงโจทก์ทั้งเจ็ด ก็ไม่ใช่การนำความเห็จหรือข้อความที่ไม่เป็นความจริงเกี่ยวกับตัวโจทก์ทั้งเจ็ดมากล่าว แต่เป็นการด่าโจทก์ทั้งเจ็ดด้วยความรู้สึกเกลียดชังว่าโจทก์ทั้งเจ็ดเป็นคนไม่ดี โดยเบรียบเหมือนสัตว์ซึ่งไม่ใช่เป็นการนำข้อความอันฝ่าฝืนต่อความจริงมากล่าว จำเลยที่ ๑ จึงไม่ได้กระทำการดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗๓ ดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การพูดประเสริฐด้วยถ้อยคำตามฟ้องต่อประชาชนที่มาฟังการชุมนุม ณ ที่เกิดเหตุนั้นประชาชนที่ฟังย่อมรู้สึกได้ว่าโจทก์ทั้งเจ็ดเป็นคนไม่ดี ไม่เหมาะสมแก่ตำแหน่งประธานสภาหรือสมาชิกสภาเทศบาล อันเข้าลักษณะเป็นการทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๐ ซึ่งทำให้โจทก์ทั้งเจ็ดเสียชื่อเสียงอันเป็นสิทธิอย่างหนึ่ง ถือได้ว่าจำเลยที่ ๑ กระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งเจ็ดและจำต้องใช้ค่าสินใหม่ทดแทนเพื่อการนั้น

คำถาม ผู้ขอใช้และดูแลสนับสนุนจัดการแข่งขันกีฬา หากคนที่เข้ามารับแข่งขันจับรวมเหล็กของอัฒจันทร์แล้วถูกกระแทไฟฟ้าซึ่งแตกหักแล้วติดต่อไปยังตัว จะถือว่าเป็นผู้ครอบครองอันจะต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหายอันเกิดแต่กระแทไฟฟ้า หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกាដี ๗๖๘/๒๕๕๖ ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า จำเลยมีฐานะเป็นนิติบุคคลโดยเป็นหน่วยงานของรัฐสังกัดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ผู้ด้วยเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ทั้งสอง จำเลยจัดให้มีการแข่งขันกีฬาชุมชนที่สนามบาสเก็ตบอลบริเวณสนามหน้าเมือง ผู้ด้วยเป็นผู้สมควรเข้าร่วมแข่งขันกีฬาฟุตซอล ระหว่างที่มีการแข่งขันกีฬาฟุตซอล ผู้ด้วยขึ้นไปบนอัฒจันทร์ มีกระแทไฟฟ้าร้าวในลมตามรั้วเหล็กของอัฒจันทร์ซึ่งติดผู้ด้วยได้รับบาดเจ็บสาหัสและถึงแก่ความตาย

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาวินิจฉัยตามที่ได้ระบุไว้ว่า จำเลยต้องรับผิดชอบให้ค่าเสียหายแก่โจทก์ทั้งสองตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ โดยจำเลยฎีกว่า จำเลยเป็นผู้ขอใช้และดูแลสนับสนุนจัดการแข่งขันกีฬาฟุตซอลซึ่งเป็นทรัพย์สินขององค์กรบริหาร

ส่วนจังหวัดนครศรีธรรมราช ระหว่างเวลา ๑๙ ถึง ๒๑ นาฬิกา ไม่ใช่เป็นการรับมอบ
อาคารสนามบ้าสเก็ตบอลซึ่งรวมถึงไฟฟ้าซึ่งเป็นทรัพย์อันเป็นของเกิดอันตรายได้
โดยสภาพมาครอบครองตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๗ วรรคสอง ทั้งเคยมีเหตุไฟฟ้า
ร้ายมาก่อนจึงเป็นความบกพร่องขององค์กรบริหารส่วนจังหวัดนครศรีธรรมราช เจ้าของ
อาคารที่เกิดเหตุตามกฎหมาย จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบให้ค่าเสียหายแก่โจทก์ทั้งสอง

เห็นว่า การที่จำเลยใช้สถานที่คือสนามกีฬาบริเวณสนามหน้าเมืองมาจัดการ
แข่งขัน ซึ่งประกอบด้วยสนามที่ใช้ในการแข่งขันรวมถึงอัฒจันทร์ที่ให้ผู้เข้าชมการแข่งขัน
รวมทั้งนักกีฬาใช้เป็นที่นั่งชมการแข่งขันหรือทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬา
จำเลยยอมมีหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยในระหว่างที่มีการแข่งขันกีฬา รวมถึงการดูแล
ความปลอดภัยให้นักกีฬาตลอดถึงคนที่เข้าชมการแข่งขันโดยเฉพาะในการแข่งขันกีฬา
ครึ่งที่เกิดเหตุ มีการแข่งขันกีฬาในช่วงเย็นไปถึงค่ำระหว่างเวลา ๑๙ ถึง ๒๑ นาฬิกา¹
ยอมมีความจำเป็นต้องใช้กระถางไฟฟ้าเพื่อให้แสงสว่างตลอดระยะเวลาดังกล่าว
ซึ่งกระถางไฟนั้นเป็นทรัพย์อันเป็นของเกิดอันตรายได้โดยสภาพ เมื่อกระถางไฟฟ้า
ข้อตู้ตาข่ายที่อาคารอัฒจันทร์ที่จำเลยเป็นผู้ครอบครองดูแลรับผิดชอบอยู่ในระหว่างการ
แข่งขันกีฬาที่จำเลยเป็นผู้จัดขึ้น จำเลยก็ต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหายอันเกิด
แต่กระถางไฟฟ้า เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่า ความเสียหายนั้นเกิดแต่เหตุสุดวิสัยหรือ
เกิดเพราความผิดของผู้ตัวยาตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๗ วรรคสอง ที่จำเลยอ้างว่าเป็น
เหตุสุดวิสัย จำเลยนำสืบได้เพียงว่า ก่อนเกิดเหตุเจ้าหน้าที่ของจำเลยได้ตรวจสอบ
แล้วไม่มีส่วนชำรุดบกพร่องของกระถางไฟฟ้าในส่วนของอาคารอัฒจันทร์ ซึ่ง
ขอนำสืบดังกล่าวมิได้แสดงว่าเป็นเหตุสุดวิสัย สำหรับกรณีที่ผู้ตัวயาใช้น้ำรذاดตัวจน
เปียกก็ได้ความว่า เป็นเพราะผู้ตัวยาเป็นผู้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาฟุตซอล หลังการ
แข่งขันกีฬาแล้วผู้ตัวยาใช้น้ำรذاดตัวเพื่อให้สดชื่นหายเหนื่อย เมื่อผู้ตัวยาจับราวเหล็ก
ของอาคารอัฒจันทร์แล้วถูกกระถางไฟฟ้าข้อต จึงถึงไม่ได้ว่าเป็นความผิดของผู้ตัวยา

ขอให้ทุกคนประสมความสำเร็จในการสอบ

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ